

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁתַּי יִתְרוּ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י' - חלק ט"ז

קונטרס 286

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְאִי יִפְקֹדוּן בֵּיתָא מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

תפלה קודם האדרא זוטא

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות, מודים אנחנו לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, בקידה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנחנו מה חיינו אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול ותסלח לכל חטאתינו ועונותינו, ואל יהיו עונותינו מבדילים בינינו לבניך.

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבנו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבנו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו. ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים, אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם וזכות אבותם וזכות תורתם ותמימותם וקדשותם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנחנו לומדים, כמאמר נעים זמירות ישראל גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגאלי:

כי יהוה יאהדונהי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

רבון עלמין דאנת הוא מגלה עמיקתא ומסתרתא וגלי רזיא. יהא רעוא מן קדמך לאסברא מלין בפומנא. ולקיימא בנא מקרא שכתוב ואנכי אהיה עם פיך והוריתך אשר תדבר, ולא ניעול בכסופא קדמך. ונזכה למשמע רזין עלאין דאורייתא, מפומא דרישא דמתיבתא עלאה, אמן כן יהי רצון, אמן סלה:

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

הָאֲדָרָא זוּטָא קְדִישָׁא

תַּאנָּא בְּהוּא יוֹמָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בְּעָא לְאַסְתְּלָקָא
מִן עֲלָמָא וְהוּהוּ מְסִדֵּר מְלוּי. אֶתְפְּנָשׁוּ חֲבֵרָיָא
לְבִי רַבִּי שְׁמַעוֹן. וְהוּוּ קָמִי רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיהּ וְרַבִּי אַבָּא
וּשְׂאָר חֲבֵרָיָא. וְהוּהוּ מְלִיא בֵיתָא.

זְקִיף עֵינָיו רַבִּי שְׁמַעוֹן וַחֲמָא דְאַתְמְלִי בֵיתָא. בְּכַה
רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר. בְּזַמְנָא אַחֲרָא כַד הוּינָא בְּבִי
מְרַעִי, הָוּה רַבִּי פְּנַחֶס בֶּן יֵאִיר קָמָאִי. וְעַד דְּבְרִירְנָא
דּוּכְתָאִי אֲזַרְיָכוּ לִי עַד הַשְּׁתָּא. וְכַד תְּבַנָּא אֶסְחָר אִשָּׁא
מִקָּמָאִי וּמַעֲלָמִין לָא אֶתְפָּסְק. וְלֹא הָוּה עָאֵל בְּרַ נָשׁ

ספר מאורות הזהר

גְּדַל הַחַיִּיב לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ וְהַתְּקוּנִים וְחֻכְמַת הָאָמֶת שְׁחֲבַר הַתַּנָּא
הָאֱלָקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרַ יוֹחָאִי זִיע"א

פָּרְק א - לְקוּט נְפֵלָא אֹדוּת תּוֹרַת הַחַ"ן

א) פְּשָׁאִין לְכֶם מִקְּוָה צְרִיכִים אַתֶּם לְהַטְהַר בְּקִדְשַׁת הַזֶּהר.
אָמַר: קֶצֶת בְּנֵי אָדָם אֲזַמְרִים בְּעֵבֹר שְׁיֹשְׁבֵין בְּכַפְרִים וְאִין לָהֶם מִקְּוָה אִינָם
רוֹצִים לְלַמֵּד זֶהר, וְאִנִּי אֲזַמְרִ לָהֶם אֲדַרְבָּא, עַל דְּרַךְ שְׁשֻׁמְעָתִי מִהֲרַב שְׁאָמַר כְּשַׁחַל

רבי שמעון אמר, קול השפּר, אתרא דקלא
נפיק מניה, אקרי שופר. תו אמר רבי
שמעון, תא חזי, קול השופר: אתרא דקלא,
היננו דכתיב, (דברים ח) **פי על כל מוצא פי יי'
יחיה האדם**. מאי מוצא פי יי'. דא קול (כ"א)
דנפיק משופר ותיא קול) השופר, הוא רב מכל שאר
קלי תמאי, ויתקיפא מכלהו, דכתיב וקול שפר
חזק מאד, ועל כל שאר קלין לא אתמר חזק
מאד. (ג"א אמר רבי שמעון) בהאי קול השופר תליא
כלא, ודא הוא דאקרי קול גדול, דכתיב קול
גדול ולא יסף. ואקרי (מלכים א יט) קול דממה
דקה, נהירו דבוציני, דהוא זף ודקיק, וזכך
ונהיר לכלא.

רבי שמעון אמר, קול השפּר -
מקום שקול יוצא ממנו נקרא
שופר. עוד אמר רבי שמעון, בא
וראה, קול השפּר - מקום של
קול, הינו שכתוב (דברים ח) **פי על
כל מוצא פי ה' יחיה האדם**. מה
זה מוצא פי ה' ? זה קול (סדר שיצא
משופר, וזה קול) השופר, הוא גדול
מכל שאר הקולות המתחונים
וחזק מכלם, שכתוב וקל שפר
חזק מאד, ועל כל שאר הקולות
לא נאמר חזק מאד. (אמר רבי שמעון)
בקול השופר הזה הכל תלוי, וזהו
שנקרא קול גדול, שכתוב קול
גדול ולא יסף. ונקרא קול דממה
דקה, אור המנורות, שהוא זף
ודקיק ומזכך ומאיר לכל.

דממה, מהו דממה. אמר רבי שמעון, דבעי
בר נש למשתוקא מניה, ולמחסם
פומיה. כמה דאת אמר, (תהלים ט) **אמרתי
אשמרה דרכי מחטוא בלשוני אשמרה לפי
מחסום**. דממה איהי שתוקא דלא אשתמע
לבר. וירא העם וינעו ויעמדו מרחק, דחמו
מה דחמו. וינעו כמה דאת אמר (ישעיהו ו) **וינעו
אמות הספים מקול הקורא**.

דממה, מה זה דממה? אמר רבי
שמעון, שצריך אדם לשתק ממנו
ולחסם את פיו, כמו שנאמר
(תהלים ט) **אמרתי אשמרה דרכי
מחטוא בלשוני אשמרה לפי
מחסום**. דממה היא שתיקה שלא
נשמעת החוצה. וירא העם וינעו
ויעמדו מרחק, שראו מה שראו.
וינעו, כמו שנאמר (ישעיהו ו) **וינעו
אמות הספים מקול הקורא**.

האנא, מה כתיב ביה ביחזקאל, בד חמא
גבורן נימוסי קדשא בריך הוא,
דכתיב, (יחזקאל א) **וארא והנה רוח סערה באה
וגו', רוח סערה אמאי**. אמר רבי יוסי, לתברא
ארבע מלפון. אמר רבי יהודה, תנינא, רוחא
רפה, דאתער בנימוסי גבורה דלעילא באה מן
הצפון. מצפון לא כתיב אלא מן הצפון ההוא
דאשתמודע לעילא, ההוא דטמיר וגניז
לעילא.

שנינו, מה כתוב ביחזקאל
כשראה גבורת הנהגות הקדוש
ברוך הוא, שכתוב (יחזקאל א) **וארא
והנה רוח סערה באה וגו' למה
רוח סערה? אמר רבי יוסי, כדי
לשבר ארבע מלכיות**. אמר רבי
יהודה, שנינו, רוח גדולה
שמתעוררת בהנהגות הגבורה
שלמעלה באה מן הצפון. לא
כתוב מצפון אלא מן הצפון, מן
אותו הצפון, אותו שנודע
למעלה, אותו שטמיר וגניז
למעלה.

ענן גדול ואש מתלקחת, דהוה אחיד ביה, (כ"א)
ולא אחיד, אחיד בפסרוי (כו), ולא הוה אחיד בפסרוי
לאתערא דינא, דתנינן, תלת זמנין ביומא,

ענן גדול ואש מתלקחת, שהיה
אחוז בו (ולא אחוז, אחוז בצדדי) ולא
היה אחוז בצדו לעורר הדין,
ששנינו, שלש פעמים ביום יונק

אותו דין הקשה בממנים חקוקים מצד הגבורה. זהו שכתוב ואש מתלקחת, כדי לעורר בעולם.

ומה מבסם אותו? אותו שכתוב בו ונגה לו סביב. שאותו זהו שמקיף אותו מכל צדדיו מבסם אותו ומתקן אותו כדי שלא יהיה דין קשה ויוכלו בני אדם לסבל אותו.

ומתוכה פעין החשמל. שנינו, ומתוכה - ומתוכה. פעין החשמל - מה זה חשמל? אמר רבי יהודה, חיות אש מדברות.

שנינו, אמר רבי יוסי, חשמל - מה שהיה לב לאש, שכתוב מתוך האש פעין החשמל. ולא החשמל מתוך האש, מתוך אש שהיא לתוף אש. פעין החשמל, שהיא אחר ארבע דרגות, שכתוב רוח סערה, ענן גדול, ואש מתלקחת, ונגה לו סביב. ומתוכה פעין החשמל מתוך האש, אותו שכתוב בו ואש מתלקחת.

שנינו, רבי יוסי בר רבי יהודה אמר, ראו ישראל כן בן בן, וכלם נדבקו בחכמה עליונה נכבדה. חמש דרגות של קולות ראו ישראל בהר סיני, ובחמש הדרגות הללו נתנה תורה. דרגה חמישית הוא, שכתוב קול השפר. כנגדם ראה יחזקאל חמש דרגות שהן חוץ לאלה, שהם: רוח סערה, ענן גדול, ואש מתלקחת, ונגה לו סביב, פעין החשמל.

אמר רבי אלעזר, בישראל כתוב (דברים ה) פנים פנים דבר ה' וגו'. ביחזקאל כתוב פעין, ודמות, כמי שרואה אחר פתלים רבים, כמי שרואה אדם אחר פתל. אמר רבי יהודה, מה שראו ישראל - לא

ינקא שהוא דינא קשיא, בקרדיטי גליפין מסטרא דגבורה, הדא הוא דכתיב ואש מתלקחת. בגין לאתערא בעלמא.

ומה מבסם ליה, ההוא דכתיב ביה ונגה לו סביב. דההוא זיתרא דאסחר ליה מפל סטרוי, מבסם ליה, ומתקין ליה, בגין דלא להוי דינא קשיא, ויוכלון בני נשא למסבליה.

ומתוכה פעין החשמל, (יחזקאל א) תאנא, ומתוכה: ומגוה. פעין החשמל, מאי חשמל. אמר רבי יהודה, חיות אשא ממללא.

תאנא, אמר רבי יוסי, חשמל: מה דתיה לבא לאשא, דכתיב מתוך האש פעין החשמל. ולא החשמל מתוך האש, מגו אשא דאיהי לגו באשא. פעין החשמל דאיהי בתר ארבע דרגין, דכתיב, רוח סערה, ענן גדול, ואש מתלקחת, ונגה לו (דף פ"ב ע"א) סביב. ומתוכה פעין החשמל מתוך האש, ההוא דכתיב ביה ואש מתלקחת.

תנאי רבי יוסי בר רבי יהודה אמר, חמו ישראל הכא, מה דלא חמא יחזקאל בן בוזי, וכלהו אתדבקו בחכמתא עלאה יקירא. חמשה דרגין דקלין, חמו ישראל בטורא דסיני. ובחמשה דרגין אלין אתייהיבת אורייתא. דרגא חמישאה הוא, דכתיב קול השפר. יחזקאל לקבליהון חמא חמשה דרגין דאינון לבר מאלין, דאינון רוח סערה, ענן גדול, ואש מתלקחת, ונגה לו סביב, פעין החשמל.

אמר רבי אלעזר, בישראל פתים, פנים פנים דבר יי' וגו'. ביחזקאל פתים, פעין, ודמות, כמאן דחמי בתר פותלין סגיאיין, כמאן דחמי בר נש בתר פותלא. אמר רבי יהודה, מה דחמו

רָאָה נְבִיאָה אַחֲרָי, כָּל שָׁכֵן מֵה
שְׂרָאָה מִשֶּׁה שְׁלֵא רָאָה נְבִיאָה אַחֲרָי
(כָּל שִׁכּוֹן אֲדָם אַחֲרָי). אֲשֶׁרִי חֲלָקוֹ,
שְׂכֵנֹתוֹ בּוֹ (שְׁמוֹת ל"ד) וַיְהִי שֵׁם עִם
ה', וְלֹא כִמְרָאָה אַחֲרָי, כְּפִתּוֹב
(במדבר ל"ד) וּמְרָאָה וְלֹא בְחִידוֹת.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בֵּא וּרְאָה, כְּתוֹב
הִיָּה הִנֵּה דִבְרַי ה'. נְבוּאָה לְשַׁעֲתָה
הִנֵּה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמַר, לְקִיּוּם
הוּא בֵּא, שֶׁהַצֵּטְרֵף לְהִיּוֹת בְּשִׁבִיל
יִשְׂרָאֵל, לְהוֹדִיעַ שְׁהָרִי לֹא עוֹב
אוֹתָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּבְכָל
מְקוֹם שֶׁיִּשְׂרָאֵל מִתְּפַזְרִין בְּגִלּוֹת,
הוּא שְׂרוּי עִמָּהֶם.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הִיָּה הִנֵּה -
שְׂרָאָה וְלֹא רָאָה, שְׁעוֹמֵד בְּאוֹתָם
דְּבָרִים וְלֹא עוֹמֵד. זֶהוּ שְׂכֵנֹתוֹ
וְאֵרָא כְּעֵין חֲשָׁמֵל, וְלֹא חֲשָׁמֵל.
אֲבָל יִשְׂרָאֵל מֵה כְּתוֹב בְּהֵם? וְכָל
הַעֵם רְאִים אֶת הַקְּוֹלֹת. כָּל אֶחָד
וְאֶחָד רָאָה כְּרֹאֵי לוֹ.

שִׁשְׁנֵינוּ, כָּל אֶחָד וְאֶחָד הִיוּ
עוֹמְדִים שוֹרוֹת שוֹרוֹת, תְּחוּמִים
תְּחוּמִים, וּכְמוֹ שְׂרֹאֵי לָהֶם רְאוּ
כָּל אֶחָד וְאֶחָד.

הַשְּׁלֵמָה מִהַחֲשֵׁמֹתוֹת (סִימָן א)

(שְׁמוֹת ב) וְכָל הַעֵם רְאִים אֶת הַקְּוֹלֹת
וְאֵת הַלְּפִידִם. וְכִי רוֹאִים אֶת
הַקְּוֹלֹת? אֲלֵא וְכָל הַעֵם רְאִים אֶת
הַקְּוֹלֹת, אוֹתָם קוֹלוֹת שֶׁנֶּאֱמַר
(תְּהִלִּים כ"ט) קוֹל יְיָ עַל הַמַּיִם אֵל
הַכְּבוֹד הַרְעִים. קוֹל יְיָ בְּכַח.
וְאוֹמַר (ישעיה י) בְּכַח יְדֵי עֲשִׂיתִי.
וְאוֹמַר (שם מ"ח) אֵף יְדֵי יְסֻדָּה אֶרֶץ.
(תְּהִלִּים כ"ט) קוֹל ה' בְּהִדְר. וְאוֹמַר (שם
ק"א) הוֹד וְהִדְר פָּעְלוּ וְצִדְקָתוֹ. (שם
כ"ט) קוֹל יְיָ שִׁבְר אֲרָזִים, זֶה קֶשֶׁת
שֶׁמְשַׁבֵּרֵת עֲצֵי אֲרָזִים וְעֲצֵי
בְרוֹשִׁים. (שם) קוֹל יְיָ חֲצַב לְהַבּוֹת
אֵשׁ, זֶה שְׁעוֹשֶׂה שְׁלוֹם בֵּין הָאֵשׁ

יִשְׂרָאֵל, לֹא חֲמָא נְבִיאָה אַחֲרָי, כָּל שָׁכֵן מֵה
דְּחֲמָא מִשֶּׁה, דְּלֹא חֲמָא נְבִיאָה אַחֲרָי. (כ"א ב) כָּל
שָׁכֵן בְּרַגְשׁ אַחֲרָי) וְזִכָּאָה חוֹלְקִיָּהּ, דְּכִתִּיב בֵּיהּ, (שְׁמוֹת
ל"ד) וַיְהִי שֵׁם עִם יְיָ וְלֹא בְחִיזּוֹ אַחֲרָי, כְּמָה
דְּכִתִּיב, (במדבר י"ב) וּמְרָאָה וְלֹא בְחִידוֹת.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, תָּא חֲזִי, כְּתִיב, (יחזקאל א) (כ' א')
הִיָּה הִנֵּה דִבְרַי יְיָ, נְבוּאָה לְשַׁעֲתָא הִנֵּה.
ר' יְהוּדָה אוֹמַר, לְקִיּוּמָא הוּא דְאֵתָא,
דְּאֶצְטְרִיף לְמַהוּי בְּגִינֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל,
לְאִשְׁתַּמּוּדְעָא דְהָא לֹא שְׂבִיק לוֹן קְדָשָׁא בְּרִיף
הוּא, וּבְכָל אֶתְר דְּמִתְּפַזְרִין יִשְׂרָאֵל בְּגִלּוֹתָא,
עִמָּהוֹן הוּא שְׂרִיא.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הִיָּה הִנֵּה: דְּחֲמָא וְלֹא חֲמָא,
דְּקָאִים בְּאֵינוֹן מְלוּן, וְלֹא קָאִים. הָדָא
הוּא דְכִתִּיב וְאֵרָא פְּעִין חֲשָׁמֵל, וְלֹא חֲשָׁמֵל
אֲבָל יִשְׂרָאֵל, מֵה כְּתִיב בְּהוּ, וְכָל הַעֵם רְאִים
אֶת הַקְּוֹלֹת, כָּל חַד וְחַד חֲמָא, בְּדָקָא חֲזִי לֵיהּ.
דְּתַנּוּא, כָּל חַד וְחַד הוּוּ קְיִימִין שׁוֹרִין שׁוֹרִין,
תְּחוּמִין תְּחוּמִין, וְכִדְקָא אֶתְחִזִּי לָהּ, חֲמוּ כָּל
חַד וְחַד.

הַשְּׁלֵמָה מִהַחֲשֵׁמֹתוֹת (סִימָן א)

וְכָל הַעֵם רְאִים אֶת הַקְּוֹלֹת וְאֵת הַלְּפִידִם. (שְׁמוֹת
כ"א) וְכִי רוֹאִים אֶת הַקְּוֹלֹת אֲלֵא וְכָל הַעֵם
רוֹאִים אֶת הַקְּוֹלֹת, אוֹתָן קוֹלוֹת שֶׁנֶּאֱמַר (תְּהִלִּים
כ"ט) קוֹל יְיָ עַל הַמַּיִם אֵל הַכְּבוֹד הַרְעִים. קוֹל
יְיָ בְּכַח. וְאוֹמַר (ישעיה י) בְּכַח יְדֵי עֲשִׂיתִי. וְאוֹמַר
(ישעיה מ"ח) אֵף יְדֵי יְסֻדָּה אֶרֶץ. (תְּהִלִּים כ"ט) קוֹל ה'
בְּהִדְר. וְאוֹמַר (תְּהִלִּים ק"א) הוֹד וְהִדְר פָּעְלוּ
וְצִדְקָתוֹ. (תְּהִלִּים כ"ט) קוֹל יְיָ שִׁבְר אֲרָזִים, זֶה קֶשֶׁת
שֶׁמְשַׁבֵּרֵת עֲצֵי אֲרָזִים וְעֲצֵי בְרוֹשִׁים. (תְּהִלִּים כ"ט)

הָאֵשׁ וּבֵין הַמַּיִם, שְׁחוֹצֵב פֶּחַ הָאֵשׁ וּמוֹנֵעַ אוֹתוֹ מִלְּחַחַף הַמַּיִם גַּם מוֹנֵעַ

מְלַכְבוֹתוֹ. (תהלים כ"ט) קוֹל יי יְחִיל מְדַבֵּר, שְׁנֵאמַר
(תהלים י"ח) וְעָשָׂה חֶסֶד לְמַשִּׁיחוֹ לְדוֹד וּלְזָרְעוֹ עַד
עוֹלָם. יוֹתֵר מִן הַמְדַבֵּר. (תהלים כ"ט) קוֹל יי יְחִיל
אֵילוֹת וַיַּחֲשֵׁף יַעֲרוֹת וּבִהִיכְלוּ כְּלוֹ אִמֵּר כְּבוֹד.
דְּכָתִיב (שיר השירים ב') הַשְּׂבַעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת
יְרוּשָׁלַם בְּצַבָּאוֹת אוּ בְּאֵילוֹת הַשָּׁדָה. הָא
לְמַדָּת שְׂבַשְׁבַּע קוֹלוֹת נִתְּנָה הַתּוֹרָה, וּבְכֻלָּם
נִגְלָה עֲלֵיהֶם אֲדוֹן הָעוֹלָם וְרֵאוּם, וְהִינּוּ
דְּכָתִיב (שמות ב') וְכָל הָעַם רֵאִים אֶת הַקּוֹלֹת.

כְּתוּב אַחַד אוֹמֵר (תהלים י"ח) וַיֵּט שָׁמַיִם וַיִּירַד
וַעֲרַפֵּל תַּחַת רַגְלָיו. וְכְתוּב אַחַד אוֹמֵר
(שמות כ) כִּי מִן הַשָּׁמַיִם דִּבְרַתִּי עִמָּכֶם. הָא כִּי־צַד
אֲשׁוּ הַגְּדוּלָּה הֵיטָה בְּאַרְצָךְ שֶׁהוּא קוֹל אַחַד,
וּשְׂאָר קוֹלוֹת הֵיוּ בְּשָׁמַיִם, דְּכָתִיב (דברים ד) מִן
הַשָּׁמַיִם הַשְּׁמִיעַךְ אֶת קוֹלוֹ לִיסְרֹךְ וְעַל הָאָרֶץ
הִרְאָךְ אֶת אֲשׁוּ הַגְּדוּלָּה וּדְבָרָיו שְׁמַעְתָּ מֵתוֹךְ
הָאֵשׁ. וּמֵאֵי הִיא גְּדוּלָּה, וּמֵאֵלּוּ הִיָּה יוֹצֵא
דְּבוּר מֵתוֹךְ הָאֵשׁ, שְׁנֵאמַר וּדְבָרָיו שְׁמַעְתָּ
מֵתוֹךְ הָאֵשׁ.

וּמֵאֵי (דברים ד) וּתְמוּנָה אֵינְכֶם רֵאִים זוֹלָתִי קוֹל,
הֵהוּא כְּדָאמַר לָהֶם מֹשֶׁה לְיִשְׂרָאֵל (דברים
ד) כִּי לֹא רֵאִיתֶם כָּל תְּמוּנָה. תְּמוּנָה, וְלֹא כָּל
תְּמוּנָה. מִשָּׁל לְמָה הַדְּבָר דּוּמָה לְמַלְךְ שֶׁהִיָּה
עוֹמֵד עַל עֲבָדָיו מְעַטָּף בְּכֶסֶת לְבָנָה, לֹא דִי
לְאִימַת הַמַּלְךְ שִׁיִּסְתַּכְלוּ בְּלִבוֹשָׁיו, וְעוֹד רַחוּק
הִיָּה הַמַּלְךְ וּשְׁמַעוּ קוֹלוֹ, יְכוּלִין לְרֵאוֹת גְּרוּנוֹ
אִמְרָתָּ לֹא, הָא לְמַדָּת שְׂרָאוּ תְמוּנָה וְלֹא כָּל
תְמוּנָה, וְהִינּוּ דְכָתִיב, וּתְמוּנָה אֵינְכֶם רוֹאִים
זוֹלָתִי קוֹל. וְכָתִיב (דברים ד) קוֹל דְּבָרִים אִתְּם
שְׁמַעִים.

כְּתוּב אַחַד אוֹמֵר, וְכָל הָעַם רֵאִים אֶת
הַקּוֹלוֹת, וְכְתוּב אַחַד אוֹמֵר קוֹל דְּבָרִים

וּבִין הַמַּיִם, שְׁחוּצָב כַּח הָאֵשׁ
וּמוֹנֵעַ אוֹתוֹ מִלְּחַדֵּף הַמַּיִם גַּם
מוֹנֵעַ מִלְּכְבוֹתוֹ. (שם) קוֹל יי יְחִיל
מְדַבֵּר, שְׁנֵאמַר (שם יח) וְעָשָׂה חֶסֶד
לְמַשִּׁיחוֹ לְדוֹד וּלְזָרְעוֹ עַד עוֹלָם.
יוֹתֵר מִן הַמְדַבֵּר. (שם כט) קוֹל יי
יְחִיל אֵילוֹת וַיַּחֲשֵׁף יַעֲרוֹת
וּבִהִיכְלוּ כְּלוֹ אִמֵּר כְּבוֹד, שְׂכָתוּב
(שיר השירים ב) הַשְּׂבַעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת
יְרוּשָׁלַם בְּצַבָּאוֹת אוּ בְּאֵילוֹת
הַשָּׁדָה. הָא לְמַדָּת שְׂבַשְׁבַּע קוֹלוֹת
נִתְּנָה הַתּוֹרָה, וּבְכֻלָּם נִגְלָה עֲלֵיהֶם
אֲדוֹן הָעוֹלָם וְרֵאוּם, וְהִינּוּ שְׂכָתוּב
(שמות ב) וְכָל הָעַם רֵאִים אֶת הַקּוֹלוֹת.
כְּתוּב אַחַד אוֹמֵר, (תהלים יח) וַיֵּט
שָׁמַיִם וַיִּירַד וַעֲרַפֵּל תַּחַת רַגְלָיו.
וְכְתוּב אַחַד אוֹמֵר, (שמות ב) כִּי מִן
הַשָּׁמַיִם דִּבְרַתִּי עִמָּכֶם. הָא כִּי־צַד?
אֲשׁוּ הַגְּדוּלָּה הֵיטָה בְּאַרְצָךְ שֶׁהוּא
קוֹל אַחַד, וּשְׂאָר קוֹלוֹת הֵיוּ
בְּשָׁמַיִם, שְׂכָתוּב (דברים ד) מִן
הַשָּׁמַיִם הַשְּׁמִיעַךְ אֶת קוֹלוֹ לִיסְרֹךְ
וְעַל הָאָרֶץ הִרְאָךְ אֶת אֲשׁוּ
הַגְּדוּלָּה וּדְבָרָיו שְׁמַעְתָּ מֵתוֹךְ
הָאֵשׁ. וּמֵהִי גְּדוּלָּה? וּמֵאֵלּוּ הִיָּה
יוֹצֵא דְבוּר מֵתוֹךְ הָאֵשׁ, שְׁנֵאמַר
וּדְבָרָיו שְׁמַעְתָּ מֵתוֹךְ הָאֵשׁ.

וּמָה (שם) וּתְמוּנָה אֵינְכֶם רֵאִים
זוֹלָתִי קוֹל? כְּמוֹ שְׂאֵמַר לָהֶם
מֹשֶׁה לְיִשְׂרָאֵל (שם) כִּי לֹא רֵאִיתֶם
כָּל תְּמוּנָה. תְּמוּנָה, וְלֹא כָּל
תְּמוּנָה. מִשָּׁל לְמָה הַדְּבָר דּוּמָה?
לְמַלְךְ שֶׁהִיָּה עוֹמֵד עַל עֲבָדָיו
מְעַטָּף בְּכֶסֶת לְבָנָה, לֹא דִי
לְאִימַת הַמַּלְךְ שִׁיִּסְתַּכְלוּ
בְּלִבוֹשָׁיו, וְעוֹד רַחוּק הִיָּה הַמַּלְךְ
וּשְׁמַעוּ קוֹלוֹ, יְכוּלִין לְרֵאוֹת
גְּרוּנוֹ? אִמְרָתָּ לֹא. הֲרִי לְמַדָּת
שְׂרָאוּ תְמוּנָה וְלֹא כָּל תְמוּנָה,
וְהִינּוּ שְׂכָתוּב, וּתְמוּנָה אֵינְכֶם
רוֹאִים זוֹלָתִי קוֹל. וְכְתוּב (שם) קוֹל
דְּבָרִים אִתְּם שְׁמַעִים.

כְּתוּב אַחַד אוֹמֵר, וְכָל הָעַם רֵאִים
הַקּוֹלוֹת. בְּתַחֲלָה רוֹאִים אֶת הַקּוֹלוֹת.

אֶת הַקּוֹלוֹת, וְכְתוּב אַחַד אוֹמֵר קוֹל דְּבָרִים אִתְּם שוֹמְעִים. הָא כִּי־צַד?

אתם שומעים. הא כיצד, בתחלה רואים את הקולות. ומה ראו שבע קולות שאמר דוד ולסוף שמעו הדבר יוצא מפיך. והרי הם עשרה. שחכמים אמרו שכל האמירות כמלה אחת, כן כלן כמלה אחת נאמרו. והיו שבעה מאמרות בשבעה קולות. ועל זה נאמר, קול דברים אתם שמעים ותמונה אינכם רואים וזלתי קול. הרי למדת שכלם פאחד מדבור אחד נאמרו. ובעבור שלא יטעו ישראל לומר, אחרים יעזרוהו מן המלאכים, אף לומר, אחרים יעזרוהו מן המלאכים, אף קולו לבדו לא יוכל להיות חזק כל כך, בעבור כך חזר וכללם.

דבר אחר שלא יאמרו העולם, הואיל והם עשרה מאמרות לעשרה מלאכים, שמא לא יוכלו לדבר על פה אחד, כתוב בו "אנכי", וכלל כל העשרה. ומה העשרה מלכים? שבעה קולות ושלושה מאמרים. ומה אמרים? שכתוב (דברים כו) ויני האמירך היום. ומהם השלושה? שכתוב (משלי ד) ראשית חכמה קנה חכמה ובכל קנייך קנה בינה. כמו שנאמר (איוב לב) ונשמת שדי תבינם. נשמתו של שדי, היא תבינם. שלישית מה היתה? כמו שאמר לו אותו גבר זקן לאותו תינוק, במפלא ממך אל תדרש ובמכסה ממך אל תחקר. במה שהרשיתך התבונן, אין לך עסק בנסתרות.

דבר אחר שלא יאמרו העולם, הואיל והם עשרה מאמרות לעשר מלאכים שמא לא יוכלו לדבר על פה אחד, כתוב ביה אנכי וכלל כל העשרה. ומאי עשרה מלכים, שבע קולות ושלושה מאמרים. ומאי אמרים דכתיב (דברים כו) ויני האמירך היום. ומאי ניהו שלשה, דכתיב (משלי ד) ראשית חכמה קנה חכמה ובכל קנייך קנה בינה. כמה דאת אמר (איוב לב) ונשמת שדי תבינם. נשמתו של שדי, היא תבינם. שלישית מאי הוי כדאמר ליה ההוא גברא סבא ליהווא ינוקא. במפלא ממך אל תדרש ובמכסה ממך אל תחקר. במה שהרשיתך התבונן, אין לך עסק בנסתרות.

שנינו, (משלי כה) כבוד אלהים הסתר דבר. מה הדבר, כמו שנאמר (תהלים קיט) ראש דברך אמת. משלי כה) וכבוד מלכים חקר דבר. מה הדבר? שכתוב (סם) דבר דבר על אפניו. אל תקרי אפניו, אלא אופניו: (עד כאן מההשמעות).

תנא (משלי כ"ה) כבוד אלהים הסתר דבר. מאי דבר, כמה דאת אמר (תהלים קי"ט) ראש דברך אמת. (משלי כ"ה) וכבוד מלכים חקר דבר. מאי דבר, דכתיב (משלי כ"ה) דבר דבר על אפניו. אל תקרי אפניו, אלא אופניו: (עד כאן מההשמעות). אמר רבי שמעון, רישי דעמא בלחודייהו, רישי דשבטין בלחודייהו. נוקבי בלחודייהו. חמש דרגין לימינא, וחמש דרגין

אמר רבי שמעון, ראשי שמעון, ראשי העם לבדם, ראשי השבטים לבדם. הנקבות לבדן. חמש דרגות לימין, וחמש דרגות לשמאל. זהו

שכתוב (דברים כט) אתם נצבים היום פלכם לפני ה' אלהיכם ראשיכם שבטיכם זקניכם ושופטיכם כל איש וגו'. הרי חמש דרגות למין. וחמש דרגות לשמאל מה הן? הינו שכתוב טפכם, נשיכם, וגרף אשר בקרב מחניף, מחטב עצף, עד שאב מימף. הרי חמש דרגות לשמאל.

כ"ה הדרגות התקנו פמו שלמעלה. כנגדם ירשו ישראל ירשת עולמים, עשר אמירות, שבהן תלויות כל המצוות וכל הזכויות וכל ירשת נחלה, שהם החלק הטוב של ישראל.

שנינו באותה השעה שהתגלה הקדוש ברוך הוא לישראל בהר סיני, היו רואים כל ישראל כמי שרואה אור בעששית, ומאותו אור הנה רואה כל אחד ואחד מה שלא ראה יחזקאל הנביא.

מה הטעם? משום שאותם קולות עליונים התגלו (נחלק) באחד, כמו שאמרנו, שכתוב וכל העם ראים את הקולות. אבל ביחזקאל, השכינה נגלתה במרכבויה ולא יותר, והנה רואה כמי שרואה אחר כתלים רבים.

אמר רבי יהודה, אשרי חלקו של משה, שכתוב בו וירד ה' על הר סיני ויקרא ה' למשה. אשרי דורו, שכתוב בו ירד ה' לעיני כל העם על הר סיני.

בא וראה, כתוב מימינו אש דת למו, שהרי מימין התגלה מה שהתגלה. מה בין זה לזה? אמר רבי יוסי, כאן בסיני - ראש וגוף המלך, שכתוב (שמואל ב-כב) ויט שמים וירד. ובמקום שיש ראש יש גוף. אבל ביחזקאל כתוב ותהי עליו שם יד ה', שהתגלתה היד ולא הגוף. ושנינו, אפלו ביד,

לשמאלא. הדיא הוא דכתיב, (דברים כט) אתם נצבים היום פלכם לפני ה' אלהיכם ראשיכם שבטיכם זקניכם ושופטיכם כל איש וגו', הא חמש דרגין לימינא. וחמש דרגין לשמאלא מאן אינון. היינו דכתיב, (דברים כט) טפכם, נשיכם, וגרף אשר בקרב מחניף, מחטב עצף, עד שאב מימף. הא חמש דרגין לשמאלא.

בלהו דרגין אתתקנו כגוונא דלעילא. לקבליהון ירתו ישראל אחסנת עלמין, עשר אמירן, דבהו תליין כל פקודין, וכל זכוון, וכל יורתת אחסנא, דאינון חולקא טבא דישראל.

האנא, בהדיא שעטא דקודשא בריך הוא אתגלי בטורא דסיני, הו חמאן כל ישראל, פמאן דחמי נהורא בעששיתא, ומההוא נהורא הוה חמי כל חד וחד, מה דלא חמא יחזקאל נביאה.

מאי טעמא. משום דאינון קלין עלאין, אתגליאו (כ"א אתגליאו) בחד, פמה דאמינא, דכתיב, וכל העם ראים את הקולות. אבל ביחזקאל, שכינתא אתגלי ברתכווי, ולא יתיר, והוה חמי, פמאן דחמי בתר פותלין סגיאין.

אמר רבי יהודה, זפאה חולקא דמשה, דכתיב ביה, וירד ה' על הר סיני ויקרא ה' למשה, זפאה דרא, דכתיב ביה, וירד ה' לעיני כל העם על הר סיני.

הא חזי, פתיב (דברים לג) מימינו אש דת למו, דהא מימינא אתגלי מה דאתגלי. מה בין האי להאי. אמר ר' יוסי, הכא בסיני, רישא וגופא דמלפא, דכתיב, (שמואל ב כב) ויט שמים וירד, ובאתר דאית רישא, אית גופא, אבל ביחזקאל פתיב (יחזקאל א) ותהי

יחזקאל א) ותהי

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידו, ה' בדרך נחנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמִיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עֲלָמֵיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלָמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלָיו. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלָמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹהָ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

תיקוני הזהר

דף היומי
מנוקד

ספר

תיקוני
זהר

דף היומי
מנוקד

א

מחולק ל-354
ימות השנה

חלק א'
תשרי- אדר

מחולק
ל-354
ימות השנה

חלק א'
תשרי- אדר